

АДАМ ГЕОРГИЕВ (Adam Georgiev, 1980) е чешки поет и прозаик, автор, притежаващ широка жанрова и стилова палитра. Заради разнообразното си авторско пространство и изразни средства той е сравняван с толкова различни автори, като У. Бъроу, Ч. Буковски, М. Кундера, Л. Сенека или Ф. Петрарка.

Дебютира успешно като поет със стихосбирката Поет Мъчение Палач (Básník

Trýzeň Kat, 2007), но особено наистоява с така наречената „хомосексуална трилогия“: Планета, пълна с момчета (Planeta samých chlapců, 2008), която на български излиза със заглавие Хомоголгота (ИК „Жанет 45“, 2011, превод от чешки: Васил Самоковлиев), Булевардът на слънцето (Bulvár slunce, 2009), Убий ме, Елиза (Zabij mě, Eliso, 2009). Заявеното хомосексуално откровение е нетипично не само за чешката литература. В предговора към първата част на трилогията Ева Кантуркова пише: „Това е нов свят в чешката литература, по всяка вероятност автентичен. Неповлиян от различни страни, градове, езици и нации. Навсякъде е един и същ: затворен свят на младите мъже, с вдигнати пениси, търсещи процеп, в който да се задоволят.“

Според Чешката национална телевизия тази трилогия прави Адам Георгиев най-продавания гей автор в страната.

Първата част от трилогията през 2010 г. е издадена от авторитетното полско издателство „Критика Политична“, посрещната е с овации от литературната критика и се превръща в бестселър за 2010.

За прозата на Адам Георгиев е характерна пестеливостта, затова понякога е наричан литературен минималист. Този стил е характерен и за новелата Пърхашият звук на птичи криле (Třepetavý zvuk ptačích křídel, 2011), в която чрез сюжетната линия, пресъздаваща връзката между войник и младо момче, поставя проблеми на съвременето, като неонацизма и феминизацията. През 2012 г. издава книгата Вечеря у писателката (Večeře u spisovatelky), по повод на която публично заявява своите леви (в политическия смисъл на думата) убеждения.

Предлагаме откъс от книгата Артуре, ти, блуднице на изкуството (Arthure, ty děvko umění, изд. „Петърклич“, 2010), съдържаща фиктивните писма на Пол Верлен до Артур Рембо. Предговорът е от световноизвестната режисьорка Агнешка Холанд. Чешкият вестник „Право“ пише за книгата: „Това е свидетелство за страстта на тялото и литературното творчество“.

**АРТУРЕ, ТИ, БЛУДНИЦЕ НА ИЗКУСТВОТО.
ПИСМА НА ПОЛ ВЕРЛЕН ДО АРТУР РЕМБО
(Откъс)**

Артуре,

Вероятно ме обичаш, но би трябвало да си ужасен от мен! Аз съм проклет и който ме познае, ще се озове в Ад, пълен със змии, но този Ад е и страст, поглъщаща всичко отвъд времето. Тази страст трае само секунда, след която трябва да платиш скъпо, да изгубиш вечността, но за какво ли ни е вечност, Артуре – това е въпрос, който постоянно си задавам по време на окаяния си живот, но същевременно обичам живота, в който си и ти. Когато крещя да се махнеш, означава, че те викам, за да те унищожа, но Артур и Пол принадлежат завинаги един на друг, без самите те да имат сила да променят това... Имаш право, живот и смърт в едно е един всеобщ закон. Животът обича Смъртта, кой от двамата е блудницата – може би Животът, Артуре, защото той ни се отплаща за греховете си... Отдай се на копнежа и страстта, Артуре, защото в тях е скрита тайната на изкуството. Радвам се, че направи тази стъпка. Това е стъпката към творческата зрялост. Престани да се правиш на ученик, Артуре, и стани мъж.

Твой Пол...

Спиш ли, Артуре?

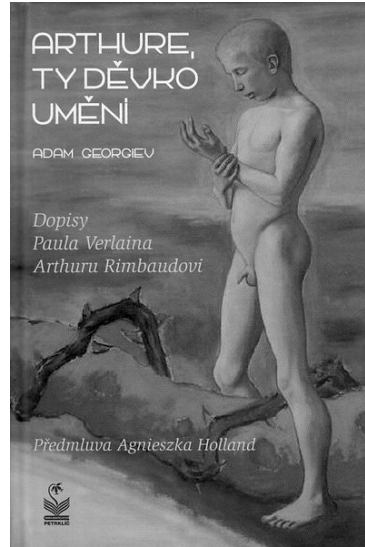
В съня си не можеш да знаеш за мен. Аз съм само една нереална действителност. Ще ме обичаш, а аз теб не. Или ще те обичам, когато теб вече няма да те има. Нереалната действителност и действителният сън ще се осъществят и ще се разминат с нас.

Само как е подредено всичко! Само гений може да измисли такова нещо. Защото гениалността е част от нелогичността.

Може да намерим ред само в хаоса. Затова си представям Апокалипсиса като хаос. Огромен хаос, в който истинските неща ще започнат да блестят и да излизат на повърхността. И ние двамата, Артуре, с нашите истински Аз, ще престанем да се крием...

Артуре,

Не преставай, не преставай да дразниш желанието ми за изкуство, само ти можеш да го провокираш, да свържеш нервните окончания на поета и мъжа в мен, да ги свържеш и преплетеш, да ме побъркаш, това ти харес-

ва. Знам, че като ме видиш да се треса и чакаш избухването на вулкана, жадно копнееш моята магма да залее бялото ти тяло, дори без да чувстваш кой знае какво, удовлетворен само от копнежа ми по теб, ти, нарцистично чудовище. Аз копнея повече за това и ти го знаеш, Нарцисе. Ти си мит, най-красивият от всички мъже, хладен и нещастен, горя и гасна по теб, вероятно защото сме, Артуре, огън и лед, ти ще ме унищожиш и аз го знам, от първия момент знам, че инстинктът за самосъхранение крещи: Махни се!, но аз искам да ме унищожиш, не! Аз ще ти устоя, стръмна скало, под която лежат труповете на десетки мъртви мъже, ще изпия всичката ти кръв, ще изсмуча от бялата ти кожа демона, който ни унищожава, нас, жалките мъже, зависими от теб. Един ден ще платиш за всичко, Артуре, ще платиш за всичко с болката си, защото, който си играе с огъня, се изгаря, червена кръв ще тече по белите ти бедра...

Артуре,

Днес внезапно разбрах, че искам да те убия. Разбираш ли ме? Убийството като най-голямата страст, като най-голямото доказателство за любов, любовта е само страст и притежаване, Артуре. Бих искал да те видя да умираш, задоволил бих се и бих се разплакал. Бих поглъщал тялото ти, по което копнея извънмерно, тялото ти е блудница, копнееща за сношения – не ти, Артуре, а самото ти тяло, даващо си сметка само за себе си и привлекателността си, е блудница – най-голямата, която познавам и която един ден ще убия!

А ти, Артуре, ти си също блудница, блудница на изкуството, с което е сношаваш. То ти се отдава, нима изкуството не е мъж? Дори и жена да е, на Теб се отдават всичко и всички. Защо си създаден, Артуре? Поради каква причина е сътворила природата такъв магнит, да, ти си камък от магнитни планини, случайно изпаднала отломка, която кръжи из света, без да знае какво да прави с чувството си за загубена цялост, камък, точно така, и то хладен, отмъщаваш на всички за загубения си дом, завинаги нещастен....

Артуре, ти блуднико на изкуството!

Вече не мога, вече не искам, вече няма да съм твоят лакей.

Не си мисли, че отново, само да тропнеш с красивото си бедро, и задникът ти ще ме изкуши.

Аз мога да се откажа от това! Мога да се откажа от ТЕБ!

Усмиваш ли се?

Един от нас ще трябва да убие другия!

Знам, че това ще съм аз!

Убийство от страст не би трябвало да се счита за престъпление....

Ще се моля за теб, Артуре.

Само си тръгни! Бягай! Изчезни!

И си намери друг любовник!

Артуре, спомняш ли си как искахме да избягаме заедно?

Само ти и аз някъде в сеното на Прованс!
Спомням си младото момче, което целувах за първи път в тъмата на Париж.

Взех лицето ти в дланите си и в този момент ти се превърна в момиче.
Нещо между момче и момиче, което не мога да опиша.
Подобна метаморфоза не е успял да опише дори и Овидий!
В този момент се превърна във вечност!...

Каза, че аз съм първият човек, заради когото плачеш.
Колко е хубаво да вярвам, че това е истина.
Колко красиво беше да видя очите ти в сълзи.
Това още повече изостри вкуса ми към садизъм.
За пръв път в хладното страшилище се прояви човекът.
Човекът, когото криеш.
Кой така те нарани, Артуре?
Надявам се, че това не е бил твоят професор? Този Содом от Сорбоната!
Ще го застрелям на място!...

Тя прочете стихотворението ми и ме попита: кого обичаш толкова много, него ли?

Трябваше да отговоря: ДА.

Исках да отговоря: ДА.

Казвам си, че не искам да те обичам, казвам си, че не те обичам, но го признавам на целия свят. Единствено на теб не искам да го призная...

Всичко е вече минало, Артуре!

Аз също заминавам. Заминавам надалеч, надалеч, където вече никога няма да ме намериш! Колко ми е хубаво, като си представя как напразно ме търсиш, и аз знам, че ще ме търсиш, рано или късно, ще копнееш за своя Пол, за единствения човек, който те разбира. Но никога вече няма да го видиш, в този момент жертвам всичко, всичко – литературната си кариера, репутацията си в парижките салони, дори вечността си, която исках. Сега искам единствено твоето подчинение, Артуре. Вероятно ще преживея целия остатък от живота си в забрава, някъде в Корсика или на Св. Елена! Или на Ява! И търпеливо ще чакам до последния си ден, защото ще знам, че през някои от тези дни си ме търсил – ако не днес, то утре, след два дни, след година! Все едно, аз мога да чакам като Апач, а ти си надценил любовта ми към теб, Артуре, сега просто воювам, не обичам, а ако има в дуела любов, значи и обичам, но само в момента на победата си! Заради нея ще жертвам всичко, защото знам, че ти отново си някъде наблизо до мен...

Пихме черен ром, ангелите имаха звезди между краката си, огледалата показваха Рим по време на пожар, на очите си имахме листа от смокиня, отвсякъде бяха издърпани чекмеджетата, изгаряхме стиховете си – аз твоите, а ти моите, Талантът флиртуваше с Излишието, за да го погуби. Тогава се освободихме от това бреме, от греха на познанието на собствената ни

изключителност, и можехме най-накрая да се любим така, както Адам и Адам, това, което ни свързваше, ни раздели: творчеството като себепроекция, като себепознание и творчеството като познание на собственото божество. Пихме черен ром...

...Дълго след смъртта ти гледах как костенурките се катерят една върху друга, как мъжките неподвижно покриват женските, целия този вечен и забавен свят. Но мъж костенурка не може да покрива друг мъж костенурка – когато аз исках да те прикрива с тялото си, Артуре, застанах срещу природата, не чух нейния зов да те смачкам с тялото си, да те задуша, а я чух да казва: „По-големият талант е винаги по-голям самец, убий го, докато е млад!“ Аз бях удивен от твоето израстване, ти може би събуждаше бащински инстинкт у мен и у мен се бореше бащата със самца, любовта с любовта към себе си, смъртта на твореца, духът срещу животното, както когато не искаш да се откъснеш от книгата и ти се иска да се изпикаеш, Жан Никола! Ти ме научи, че творческият гений е преди всичко гений на живота, научи ме да не се страхувам от собствената си кръв, дори да копнея за нея, да съм възхитен от нея, от собствената си сперма като от жива вода, аристократична, свята – не се страхувам от смъртта, страхувам се от недоживения живот – толкова пъти чувах това от теб, ти не беше манипулатор, нито блудница, а гений на живота! Твоето творчество на живота беше по-забележително от литературните ти творби! Ти знаеше, че връхът на човешкото съществуване е неговата свобода. И аз знам, че ще съм ти достатъчен само когато съм свободен. Като теб. Възхищавам ти се, че никога не се страхуваше дали светът ще разбере за гениалността, за таланта ти. Ти беше над този свят. Като че не беше от този свят, стоеше встрани от неговите обвинения, неповлиян и независим. Днес знам защо ме презираше. Този стар Пол в мен днес презирам и аз. Пуснете всички светлини! Пол е вече Артур!...

...Представи си, Артуре! Появиха се двама братя, чието откритие е, че умеят да наредят фотографиите така, че образите на тях да оживеят и да изглеждат като реални. Може би и аз ще възкръсна един ден за теб. Но реалният ти Аз ще умре от това. Когато тези размазани картини завладеят света, поетите ще станат незначителни. Добре, че я има смъртта, Артуре!...

Превод от чешки: **Димана Иванова**